

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z wniosku adwokata Ł. R. - obrońcy prokuratora Prokuratury Rejonowej w M. X. Y.

z dnia 3 marca 2025 r. o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez SSN Pawła Wojciechowskiego, w sprawie o sygn. akt II ZO 102/24

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2025 r.

na posiedzeniu w przedmiocie rozpoznania wniosku o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności

postanowił:

odrzuć wniosek

UZASADNIENIE

W związku z wyznaczeniem SSN Pawła Wojciechowskiego do składu Sądu Najwyższego celem rozpoznania zażalenia obrońcy prokuratora Prokuratury Rejonowej w M. X. Y. – adw. Ł. R. z 4 listopada 2024 r. na postanowienie Sądu Najwyższego – Izby Odpowiedzialności Zawodowej z 9 października 2024 r., II ZSK 7/24, wnioskiem z 3 marca 2025 r. obrońca w sprawie o sygnaturze akt II ZO 102/24 wniósł o zbadanie spełnienia przez Sędziego Sądu Najwyższego Pawła Wojciechowskiego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, i stwierdzenie, że w okolicznościach niniejszej sprawy i potwierdzenia okoliczności

prawem przewidzianych, rozpoznanie sprawy w składzie tak wyznaczonym może doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy.

Obrońca wniósł o stwierdzenie Przez Sąd Najwyższy istnienia przesłanek w stosunku do Sędziego Sądu Najwyższego Pawła Wojciechowskiego wymienionych w art. 29 § 5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym.

Motywuując wniosek obrońca wskazał, iż sprawy dyscyplinarne podlegają kognicji Sądu Najwyższego jako Sądu Dyscyplinarnego i niekorporacyjnego nie tylko w ramach rozpoznania kasacji. Taka sytuacja wymaga, by z zasady jednorazowe rozstrzygnięcie *meriti* Sądu Najwyższego nie budziło wątpliwości w szczególności co do prawidłowej obsady Sądu.

Izba Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego składa się z 11 sędziów Sądu Najwyższego. SSN Paweł Wojciechowski został powołany na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, którą ukształtowano na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

Tymczasem, jak podniósł pełnomocnik obwinionego, w uchwale trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (BSA 1-4110-1/2020) wskazano, że „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw”. Tak ukształtowana KRS zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. (I KZP 2/22) nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1, a zatem nie może skutecznie i w zgodzie z Konstytucją wypełniać roli wskazanej w jej art. 179. Od dnia 17 stycznia 2018 r. proces powoływania sędziów jest zatem procesem wadliwym, albowiem w konstytucyjnym procesie powoływania sędziów bierze organ wybrany w sposób niezgodny z Konstytucją (wyrok SN z 11 października 2023 r., III KK 185/23; postanowienie SN z 7 lutego 2024 r., II ZIZ 14/23),

Ponadto w uzasadnieniu wniosku wskazano, iż SSN Paweł Wojciechowski, jest sędzią zasiadającym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, która to została uznana za wadliwą, naruszającą prawo do sądu w rozumieniu art. 6 ust. 1 Europejskiej. Konwencji Praw Człowieka (sprawa Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce) oraz art. 19 Traktatu o Unii Europejskiej (wyrok TSUE z dnia 6 października 2021 r., w sprawie C-487/19). W ocenie obwinionego strukturalna wadliwość Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych – a tym samym również nieprawidłowość składów z udziałem osób powołanych do tej Izby – została stwierdzona również przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Wielką Izbę) w wyroku z 21 grudnia 2023 r., C-718/21.

Wskazano także, że okoliczności prawne towarzyszące powołaniu sędziów Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie *per se* uzasadniają wniosek. Według zatem obu pozornie przeciwnych w zakresie podstawy faktycznej i poglądów prawnych, wyrażanych dotychczas przez Sąd Najwyższy, w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego orzekających w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej zachodzą przesłanki wymienione w art. 29 § 5 ustawy, skoro wszyscy sędziowie zostali powołani przez Prezydenta RP do Izby Odpowiedzialności Zawodowej w takiej samej procedurze, jak uprzednio sędziowie powołani do Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego i po niej powstałej Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych. Wszystkie te powołania zostały ocenione tak przez Sąd Najwyższy, jak i TSUE oraz ETPC, jako dokonane z rażącym naruszeniem prawa, a sąd z udziałem tak powołanych sędziów nie jest „sądem ustanowionym ustawą” w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji. Oznacza to w ocenie obwinionego, że nie ma możliwości obecnie utworzenia spośród sędziów Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądy Najwyższego, niezależnego i niezawisłego sądu, którego orzeczenie wydane w tej konkretnej sprawie nie byłoby obarczone bezwzględną przyczyną odwoławczą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek podlega odrzuceniu.

W świetle art. 29 § 5 ustawy o SN dopuszczalne jest badanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego lub sędziego delegowanego do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego

postępowania po powołaniu, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego do wniesienia wniosku oraz charakteru sprawy.

Zgodnie z art. 29 § 9 ustawy o SN wniosek powinien zawierać żądanie stwierdzenia, że w danej sprawie zachodzą przesłanki, o których mowa w § 5, a także przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie wraz z dowodami na ich poparcie.

Wniosek nie spełnia powyższych wymagań, bowiem nie przedstawiono w nim okoliczności uzasadniających żądanie wraz z dowodami na ich poparcie, jak tego wymaga art. 29 § 9 ustawy o SN. Każdorazowo bowiem przepis wymaga, aby osoba składająca wniosek wskazała w jego treści (uzasadnieniu) indywidualne okoliczności towarzyszące powołaniu wyznaczonego do rozpoznania sprawy sędziego i jego postępowanie po powołaniu, jeżeli w okolicznościach konkretnej sprawy okoliczności te mogą uzasadniać wniosek o naruszeniu standardu niezawisłości lub bezstronności, mający wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego do wniesienia wniosku oraz charakteru sprawy. Konieczne jest zatem określenie zarówno okoliczności towarzyszących powołaniu, tych które dotyczą postępowania sędziego po powołaniu, a także istnienia *iunctim* między tymi okolicznościami a rozpoznawaną sprawą i jej charakterem. Nie chodzi przy tym o ogólne pojęcie sprawy, lecz konkretną sprawę, której uczestnikiem bądź stroną jest osoba wnioskująca.

W niniejszej sprawie takie okoliczności zindywidualizowane w odniesieniu do SSN Pawła Wojciechowskiego nie zostały wskazane. Nie przytoczono także dowodów dla ich wykazania ani nie wskazano, jaki wpływ i dlaczego rozpoznanie konkretnej sprawy przez SSN Pawła Wojciechowskiego z uwagi na występowanie zindywidualizowanych okoliczności towarzyszących powołaniu tego sędziego oraz jego postępowanie po powołaniu uzasadniać mają oraz wpływają na ocenę braku niezawisłości tego sędziego, co w konsekwencji miałoby w ocenie wnioskodawcy skutkować brakiem niezależności sądu, w składzie którego orzekałby SSN Paweł Wojciechowski.

W żadnym razie powyższe przesłanki nie zostają spełnione poprzez powołanie ogólnych tez bądź ocen wyrażonych przez różne składy Sądu Najwyższego czy składy organów organizacji międzynarodowych. Tezy te oraz opinie nie znajdują ponadto potwierdzenia w rzeczywistym stanie konstytucyjnym ani nie przynależą do kompetencji organów, które je formułują.

Przed wszystkim bowiem ani Sąd Najwyższy, ani jakiegokolwiek inny organ władzy publicznej w Rzeczypospolitej Polskiej bądź organ organizacji międzynarodowej (w tym wskazane w motywach wniosku Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejski Trybunał Praw Człowieka) nie dysponują w świetle norm konstytucyjnych kompetencjami w zakresie oceny i ustalania skutków rzekomych wad składu konstytucyjnych organów władzy, w tym Krajowej Rady Sądownictwa, a także skuteczności procedury nominacyjnej na urząd sędziego. Takiej kompetencji żadnemu z tych organów nie może przyznać w obowiązującym stanie prawnym ani umowa międzynarodowa, ani ustawa. Akt powołania dokonany przez Prezydenta RP został ukształtowany jako konstytucyjna prerogatywa głowy państwa niepodlegająca kontroli sądowej ani weryfikacji w jakimkolwiek trybie. Żaden też akt stosowania prawa nie może doprowadzić do zniesienia skutków opartego wprost na podstawie art. 179 Konstytucji RP aktu powołania na urząd sędziego, co potwierdza orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego. Z tych też względów również sama okoliczność towarzysząca procedurze nominacyjnej na urząd sędziego, w tym sędziego Sądu Najwyższego, nie może być wystarczającą, a tym bardziej samodzielną przesłanką oceny niezależności sądu lub niezawisłości sędziego (zob. też w szczególności wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 4 marca 2020 r., P 22/19, OTK ZU poz. 31/A/2020).

Działalnością sprzeczną z zasadą legalizmu (praworządności w ujęciu formalnym wynikającą z art. 7 Konstytucji RP) są jakiegokolwiek czynności orzecznicze, mocą których powołanie sędziego względnie jego skuteczność mogłyby być przedmiotem rozstrzygnięć sądowych polegających na kwestionowaniu konstytucyjnego statusu sędziego, jego inwestytury względnie niezawisłości (zob. np. wyrok TK z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, OTK ZU poz. 61/A/2020; postanowienie TK z 21 kwietnia 2020 r., Kpt 1/20, OTK ZU poz.

60/A/2020). Dotyczy to także rozstrzygnięć organów organizacji międzynarodowych (Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej czy Europejskiego Trybunału Praw Człowieka), niemających statusu sądów, a tym bardziej instytucji powołanych i uprawnionych do oceny kompetencji konstytucyjnych organów władzy publicznej w Polsce.

Wnioski powyższe wynikają wprost przede wszystkim z hierarchicznej struktury norm, w ramach których akty prawa międzynarodowego nie mogą skutkować przyznaniem organom takim władztwa w zakresie kompetencji, które przyznane mogłyby być wyłącznie wprost na mocy Konstytucji RP. Ponadto niedopuszczalność takiej oceny na gruncie postanowień umów międzynarodowych i uznanie jako wydanych *ultra vires* judykatów międzynarodowych trybunałów w zakresie oceny prawidłowości procedury nominacyjnej sędziów polskich potwierdza również orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego (zob. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 14 lipca 2021 r., P 7/20, OTK ZU poz. 49/A/2021; z 7 października 2021 r., K 3/21, OTK ZU poz. 65/A/2022; postanowienie SN z 25 kwietnia 2024 r., I ZB 18/24). Oznacza to, że akty stosowania prawa, na które powołuje się obrońca w niniejszej sprawie, mają charakter czynności *ultra vires* i nie wiążą żadnego organu władzy publicznej podlegającego normom Konstytucji RP z 1997 r.

W konsekwencji judykaty, których podstawą czyni się normy prawne wyeliminowane z polskiego porządku konstytucyjnego mocą orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, stanowią orzeczenia pozorne, niewywołujące w tym zakresie jakichkolwiek skutków prawnych, co wprost wynika z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP w związku z jej art. 8 ust. 1 i 2. Nie wywołują skutku w nich wyrażonego (zob. postanowienia SN z 25 kwietnia 2024 r., I ZB 18/24; z 24 października 2024 r., II CSKP 328/22).

Jedynie na marginesie w konsekwencji wypada wskazać, że wyroki ETPC są adresowane do Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa. Ewentualne ustalenie skutków tych rozstrzygnięć w sferze konstytucyjnego statusu sędziego albo sądu polskiego z uwagi na okoliczności, w jakich w świetle polskiej Konstytucji dokonywane jest powoływanie sędziów oraz niedopuszczalność przypisania sobie przez jakikolwiek organ władzy publicznej kompetencji oceny skuteczności aktów z

zakresu stosowania Konstytucji, w tym na podstawie jej art. 179 i 187, wymagałoby zmiany stanu prawnego nie tylko na poziomie ustawowym, lecz konstytucyjnym. W tym sensie rozstrzygnięcia zarówno TSUE, jak i ETPC, mogą być w obowiązującym porządku konstytucyjnym traktowane wyłącznie jako sugestie skierowane do polskiego ustrojodawcy. Nawet bowiem odpowiednia zmiana przepisów ustawowych nie mogłaby doprowadzić do skutecznego zakwestionowania statusu organów konstytucyjnych, tj. Trybunału Konstytucyjnego, Krajowej Rady Sądownictwa czy Sądu Najwyższego ani czynności podejmowanych przez te organy, co do których umocowanie wynika wprost z norm konstytucyjnych, zaś odpowiednie przepisy ustawowe stanowią jedynie ich konkretyzację.

Jedynie marginalnie wypada zauważyć, że wnioskowanie o rzekomej wadliwości powołań sędziowskich na podstawie ustawodawstwa konkretyzującego normy konstytucyjne obowiązującego począwszy od 2018 r. opiera się na fałszywym założeniu rzekomej konieczności wyboru tzw. sędziowskiej części składu Krajowej Rady Sądownictwa przez samych sędziów. Tymczasem jest odwrotnie – to dopiero regulacje obecnie obowiązujące w koniecznym stopniu urzeczywistniają standard konstytucyjny wymagający ukształtowania składów konstytucyjnych organów władzy publicznej (w tym Krajowej Rady Sądownictwa) z uwzględnieniem zasady zwierzchnictwa Narodu (art. 2 i 4 Konstytucji RP). Zasada ta wymaga, aby każdy z tych organów dysponował konieczną w państwie demokratycznym legitymacją demokratyczną, a taką zapewnia pośrednio wybór członków KRS przez Sejm RP, którego skład wyłaniany jest w powszechnych i bezpośrednich wyborach.

Zasada nieprzerwanego łańcucha legitymizacji dotyczy wszystkich władz publicznych - zarówno władzy ustawodawczej, wykonawczej, jak i sądowniczej. W przypadku tej ostatniej mandat demokratyczny jest pośredni, co wiąże się m.in. z koniecznością respektowania gwarancji niezależności piastunów tej władzy. Mandat sędziowski jako w ramach owego łańcucha na etapie procedury nominacyjnej jest wywodzony od dwóch organów uczestniczących w tej procedurze, tj. Krajowej Rady Sądownictwa (o ile z uwagi na tryb wyboru jej tzw. sędziowskiej części mandat demokratyczny posiada) oraz Prezydenta RP (art. 179 Konstytucji RP, zob. szerzej postanowienie SN z 21 czerwca 2024 r., III CB 44/24; standard

ugruntowany w judykaturze i doktrynie niemieckiej pozostaje tożsamy i aktualny na gruncie polskiej ustawy zasadniczej, a to z uwagi na tożsame normy ustrojowe, zob. wyroki niemieckiego Federalnego Sądu Konstytucyjnego: z 10 grudnia 1974 r., 2 BvK 1/73, 2 BvR 902/73, BVerfGE 38, 258 (271); BVerfGE 47, 53 (275); z 24 lipca 1979 r., 2 BvK 1/78, BVerfGE 52, 95 (130); z 31 października 1990 r., 2 BvF 3/89, BVerfGE 83, 60 (71); postanowienia FSK: z 9 marca 1976 r., 2 BvR 89/74, BVerfGE 41, 399 (414); z 1 października 1987 r., 2 BvR 1178 i n./86, BVerfGE 77, 1 (40); z 24 maja 1995 r., 2 BvF 1/92, BVerfGE 93, 37 (66); z 5 grudnia 2002 r., 2 BvL 5/98, BVerfGE 107, 59 (87); w piśmiennictwie zamiast wielu zob. np.: E.-W. Böckenförde, *Demokratie als Verfassungsprinzip*, (w:) J. Isensee, P. Kirchhof (red.), *Handbuch des Staatsrechts der Bundesrepublik Deutschland, Band II*, wyd. 3., Heidelberg 2004, s. 429 i n.; T. Groß, *Grundlinien einer pluralistischen Interpretation des Demokratieprinzips*, (w:) T. Blanke (red.), *Demokratie und Grundgesetz. Eine Auseinandersetzung mit der verfassungsgerichtlichen Rechtsprechung*, Baden Baden 2000, s. 98 i n.; A. Voßkuhle, G. Sydow, *Die demokratische Legitimation des Richters*, Juristenzeitung 2002, z. 14, s. 673 i n.; C. D. Classen, *Gesetzesvorbehalt und Dritte Gewalt*, Juristenzeitung 2003, z. 14; zob. np. postanowienia SN: z 5 lipca 2024 r., I CSK 3765/23; z 21 czerwca 2024 r., III CB 44/24; z 3 lipca 2024 r., III CB 26/24; z 19 sierpnia 2024 r., III CB 65/24).

Ponadto Krajowa Rada Sądownictwa nie jest ani organem władzy sądowniczej, ani nie stanowi instytucji samorządu sędziowskiego, zaś sam sposób wyboru kandydatów na urząd sędziego w żaden sposób nie przekłada się na standard niezawisłości sędziego powołanego zgodnie ze standardem konstytucyjnym, a zatem na podstawie art. 179 Konstytucji RP. Wynika to z faktu, iż niezawisłość sędziowską kształtuje nie sposób wyboru kandydatów, lecz gwarancje nieusuwalności i niezależności w sprawowaniu urzędu oraz podległość w tym zakresie jedynie Konstytucji i ustawom.

Wreszcie zauważyć należy, że powołana w uzasadnieniu wniosku uchwała połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, nie wywołuje obecnie żadnych skutków prawnych oraz niedopuszczalne jest wywodzenie normy prawnej o treści odpowiadającej sentencji tej uchwały, a to wobec wejścia w życie - z dniem

21 kwietnia 2020 r. - wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20. W powołanym orzeczeniu Trybunał Konstytucyjny uznał tę uchwałę za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, a także z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Skutkiem wejścia w życie powołanego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego jest utrata mocy obowiązującej aktu, którego niezgodność z normami prawnymi wyższego rzędu została stwierdzona w tym orzeczeniu (zob. art. 190 ust. 3 Konstytucji). Żaden też sąd nie może kreować normy prawnej o treści rażąco sprzecznej z powołanymi w powyższym orzeczeniu TK wzorcami kontroli. Byłoby to bowiem w każdym wypadku działanie w sposób rażący i oczywisty naruszające zasadę legalizmu (art. 7 Konstytucji RP), hierarchicznej nadrzędności Konstytucji (art. 8), a także trójpodziału władzy (art. 10 tejże).

Odmowa uznania opisanego skutku wyroku TK z 20 kwietnia 2020 r. w sprawie U 2/20 stanowiłaby w konsekwencji oczywisty akt uzurpacji kompetencji, bez względu na to, od jakiego organu odmowa pochodzi (władzy ustawodawczej, wykonawczej czy też sądowniczej). Poza wskazanymi powyżej argumentami należy pamiętać o niedopuszczalności wkroczenia przez jakikolwiek inny organ władzy publicznej w sferę wyłączności TK jako organu władzy sądowniczej w zakresie oceny hierarchicznej zgodności aktów normatywnych (ang. *constitutional review*, co do monopolu Trybunału Konstytucyjnego zob. np. postanowienie TK z 22 marca 2000 r., P 12/98, OTK ZU Nr 2/2000, poz. 67; wyroki TK: z 4 października 2000 r., P 8/00, OTK nr 6/2000, poz. 189; z 31 stycznia 2001 r., P 4/99, OTK ZU nr 1/2001, poz. 5; postanowienia SN: z 11 marca 2019 r., IV CO 50/19; z 21 listopada 2019 r., II CO 108/19; z 18 grudnia 2019 r., V CSK 347/19; z 18 listopada 2022 r., II CSKP 205/22; z 25 listopada 2022 r., III CZ 329/22; z 25 listopada 2022 r., III CZP 113/22; z 25 listopada 2022 r., III CZP 114/22; z 25 listopada 2022 r. III CZ 348/22; z 25 listopada 2022 r., II CSKP 254/22; z 25 listopada 2022 r., II CSKP 420/22; z 25 listopada 2022 r., II CSKP 426/22; z 7 grudnia 2022 r.; II CSKP 360/22; z 7 grudnia 2022 r., II CSKP 263/22; z 7 grudnia 2022 r., II CZ 234/22; z 7 grudnia 2022 r., III CZ 256/22; z 18 grudnia 2019 r., V CSK 347/19; z 22 lutego 2023 r., I CSK 2634/22; z 6 marca 2023 r., III CZ 182/22; z 6 marca 2023 r., II CSKP 216/22; z 5 kwietnia

2023 r., I CSK 4868/22, III CZ 333/22; z 15 marca 2023 r., I CSK 4340/22; z 29 marca 2024 r., I CSK 3116/23; z 29 marca 2024 r., I CSK 3142/23; z 29 marca 2024 r., I CSK 2938/23; z 29 marca 2024 r., I CSK 2843/23; z 29 marca 2024 r., I CSK 3051/23; z 21 czerwca 2024 r., III CB 44/24; z 3 lipca 2024 r., III CB 26/24). Akt takiej uzurpacji polega w szczególności na stosowaniu normy wskazanej w niekonstytucyjnej uchwale połączonych Izb SN z 23 stycznia 2020 r. w związku z tym, że uznaje się tę niekonstytucyjną uchwałę za istniejącą, wiążącą składy Sądu Najwyższego, a ustalone w jej treści normy postępowania (wynikające z przyjętej przez SN wykładni) za element składowy polskiego porządku prawnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 29 § 10 ustawy o SN.

Orzeczenie w niniejszej sprawie wydano w składzie jednoosobowym na podstawie art. 30 § 1 *in principio* k.p.k. w zw. z art. 29 § 24 ustawy o SN, gdyż podjęta decyzja procesowa nie stanowiła merytorycznego rozpoznania wniosku, o którym mowa w art. 29 § 15 ustawy o SN, a ponadto nie mogła być potraktowana jako wniosek o wyłączenie sędziego na podstawie przepisów k.p.k., a to z uwagi na brak podstawy normatywnej, co wynika z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP (zob. wyrok TK z 4 marca 2020 r., P 22/19, OTK ZU poz. 31/A/2020).

[M. T.]

[r.g.]